

LA REVISIÓ DEL CENS DE FLORIDABLANCA (1787) A TRAVÉS DEL COMPLIMENT PASQUAL DE VALLFOGONA DE RIUCORB. UN EXEMPLE D'OCULTACIÓ

per Josep M.T. Grau Pujol i Roser Puig Tàrrach

Introducció

La parròquia de Vallfogona de Riucorb pertanyia en el segle XVIII al bisbat de Vic. Durant la guerra civil el seu fons documental fou traslladat a Reus, on encara es conserva en molt bon estat¹. Els registres sacramentals arrenquen del segle XV. Els més antics són els baptismes (des del 1491), seguits de les defuncions (s'inicien el 1547, tot i que hi ha comptes d'enterrament des del 1516) i el compliment pasqual (a partir del 1578).

Inventari dels llibres sacramentals de Vallfogona de Riucorb (AHCR)

Baptismes	1491-1700	reg. 1342
	1701-1793 ⁽¹⁾	reg. 1362
	1793-1831 ⁽¹⁾	reg. 1363
Confirmacions	1723-1863	reg. 1376
Matrimonis	1704-1792 ⁽¹⁾	reg. 1366
	1793-1851 ⁽¹⁾	reg. 1364
Òbits	1547-1700	reg. 1340
	1701-1733	reg. 1359
	1733-1792	reg. 1360
	1793-1850	reg. 1361
Comptes enterrament	1516-1551	reg. 1336
Compliment pasqual	1578-1647	reg. 1341
	1705-1857	reg. 1358

(1): amb índex alfabètic

1.- Actualment integrat a l'Arxiu Històric Comarcal de Reus, el número de registre topogràfic del qual aportem en inventari. Agraïm al seu director, Sabí Peris, les facilitats per a la consulta.

A més dels sacramentals no manquen llibres de les diverses confraries, visites pastorals, marmessories, comptes, etc. De l'escriванia comuna es conserven diversos manuals notariais que donen fe pública sobretot de testaments i capítols matrimonials. De la documentació municipal -aplegada junt amb la parroquial- destaca un llibre de valies del segle XVI.

Avui ens deturarem en un registre d'excepció per a la demografia i l'antropologia històrica: les llibretes de compliment pasqual, reflex autèntic de la composició d'una població en una parròquia al llarg de la seva història, en el nostre cas des del segle XVI a mitjan segle XIX (amb un buit d'uns cinquanta anys: 1648-1704). No gaire valorat fins el present, només pels antropòlegs que estudiaven la família diacrònicament, és una font immillorable per al coneixement del volum d'habitants i, per tant, per a la crítica censal. Fins ara les veus crítiques als censos oficials han estat moltes², algunes amb més arguments, altres amb més o menys convicció, però quasi sempre amb suposicions o aplicant fórmules matemàtiques a partir de taxes de natalitat, de mortalitat o altres ítems³. També s'han vist els defectes intrínsecs de la font (arrodoniment de xifres, subregistres de masculinitat, etc.)⁴.

Amb el present article aportem la realitat dels censos oficials en una petita parròquia, com era Vallfogona. Ens centrarem amb el cens més aplaudit, el de Floridablanca, del 1787, i, en segon terme, el de Godoy, del 1797⁵. Avancem que el frau és en tots dos entorn el 60%, és a dir, només recullen el 40% de la població real. Però abans d'entrar en el detall de les dades, fem un ràpid repàs a la comparació del conjunt dels censos coneguts⁶ amb les dades extretes de les llibretes de combregants.

2.- Antoni SIMON va aplegar en el seu article "La demografía histórica en Catalunya. Un balance bibliográfico", a *Boletín de la asociación de demografía histórica* (Madrid), 2 (1989): 37-60, els treballs sobre demografia fets fins el moment i comenta les crítiques als censos. José Manuel PÉREZ GARCÍA va fer el balanç per a tot l'Estat Espanyol, "La Historiografía en Demografía histórica española durante la Edad Moderna: un estado de la cuestión", a *Manuscrits* (Barcelona), 8 (1990): 41-70.

3.- Antoni SIMON aplica les taxes de natalitat per a destacar la veracitat dels censos del 1718 i del 1787 en el seu article de síntesi: "La població catalana a l'època moderna. Síntesi i actualització", a *Manuscrits* (Barcelona), 10 (1992): 217-258, en concret 233-238.

4.- Antoni MORENO - Carlos EJIDO - Pilar PÉREZ feren una interessant crítica al cens de Floridablanca a partir de les xifres arrodonides, aplicant diferents estadístiques, la recerca dels naixements en arxius parroquials, en què mostren com les xifres són més deficitàries com més petita és la població i més allunyada dels centres de poder. "El censo de Floridablanca en Cataluña. Un chequeo", a *Pedralbes* (Barcelona), 8-1 (1988), 2n. volum, pp. 163-184.

5.- Aportàrem els resultats en l'article "La resposta de Vallfogona de Riucorb a l'enquesta de Godoy (1797)", a *Aplec de Treballs* (Montblanc), 16 (1998).

6.- Les dades censals del 1708, 1718, 1719, 1763, 1773 i 1787 són extretes de J. IGLÉSIES. La del 1726 de P. VOLTES, la del 1754 de GRAU-GUAL-PUIG (nota 8) i la del 1797 de GRAU-PUIG (nota 5).

Comparació de les dades censals amb les del compliment pasqual a Vallfogona

ANY	COMPLIMENT PASQUAL			CENSOS		
	N. CASES	N. ÀNIMES	À/C	CASES	VEÏNS	HAB.
1708	55	180	3,3	58		
1718	44	149	3,4	40		109
1719	40	129	3,2		40	
1726	44	132	3	44		
1754	54	214	3,9		31	
1763	65	265	4,1		32	
1773	65	299	4,6		32	
1787	82	328	4			169
1797	87	376	4,3	39		197

À/C: Ànimes de comunió per casa

El quadre és prou eloqüent. En la primera meitat del segle les dades són correctes. Els dos registres mostren el mateix nombre de veïns o cases⁷. A partir del 1754 les coses canvien molt. Aquell any es declaren només 31 veïns, tretze menys que en el darrer cens, i 23 menys que la realitat. Des del 1726 la població havia crescut espectacularment: de 132 a 214 ànimes de comunió, de 44 a 54 cases, arribant als nivells anteriors a la guerra de successió, en una progressió constant: el 1737 les cases eren 47, i el 1743, 49. Les causes que explicarien el frau del 1754 semblen clares, el fet d'haver d'anotar separats els homes solters i casats de 18 a 40 anys delatà el seu objectiu militar i els de Vallfogona, ja llunyana la guerra, decideixen amagar la realitat. Declaren que en aquesta franja d'edat hi havia 15 solters i 9 casats. En realitat hi havia 38 solters majors de 12 anys i 43 casats de totes les edats. La diferència és notòria.

En els censos següents, del 1763 i del 1773, calcats un de l'altre, augmenten l'ocultació. Es passa d'amagar el 42,5% a declarar el 50,8%, és a dir, la meitat de les cases: 32 en lloc de les 65 reals. Això sí, tant el 1763 com el 1773 les cases reals eren també les mateixes (65). En els censos posteriors el frau encara augmentarà. És com si, veient que no passa res en declarar menys cases, cada cop siguin més valents i provin d'amagar més per a aconseguir avantatges en matèria militar i fiscal. Repassem-ho: el 1726 es declaren les cases que hi havia, 44. El 1754 n'amaguen 23 (31 en lloc de 54); el 1763 i 1773, 33 (32 davant de 65); i el 1797, 48 (39 davant 87).

7.- Els qui elaboraren les dades censals -segurament el rector- consideraren veí com a cap de casa, equiparant les dues categories de veí i casa. En el compliment pasqual l'agrupació de la població és per cases, com comentarem.

A la vista de les diferències el que no podem dir és que desconeguessin la realitat, disposaven del registre que analitzem, on restaven anotades totes les cases, els seus membres i el seu parentiu. De fet, l'Estat ja va fer intents d'aprofitar-se d'aquesta informació a través dels bisbats, com llegim en la següent cèdula del 1747 que ordena l'elaboració d'un cens: "nota del número de vehïns, o individuos, així de hòmens com de donas, que constarà en los llibres o llibretas de comunió del any pròxim passat de 1746"⁸.

El compliment pasqual del 1787

El llistat de la llibreta de compliment pasqual de Vallfogona corresponent al 1787 s'estructura a partir de les cases de la població i el nom i cognom i estat civil dels combregants que hi ha a cadascuna. El nom de la casa és generalment el cognom del cap de família, amb el renom o localització (nom del carrer o zona del poble: pati, placeta, font, forn, creu, portal, closa, roca, racó, pou, capella, hospital, castell, voltes) en els casos d'homonímia. Cal destacar la utilització de l'ofici del cap de casa per a denominar aquesta, quan no és pagès (la majoria), així casa del ferrer, del moliner, del teixidor, del sabater, del pastor, del boter, rectoria. Finalment, algunes cases són conegudes per un cognom diferent del que hi habita (Querri, Fangara) o algun nom de pila.

Sota el nom de la casa s'anota el nom del cap de casa i dels altres membres de la família per ordre jeràrquic: pare, mare, fills fadrins, filles donzelles, nens i nenes. Si hi conviu algun fill casat, es posa després del pare i la mare, seguit de la muller i els fills. Només hi ha un cas de convivència d'un matrimoni gran amb la filla i el gendre. Sempre falten, això sí, els menors de 7 anys, no combregants, i els de 7 a 11 anys són qualificats com a minyó/minyona (i al costat s'hi anota l'edat exacta). A partir dels 12 anys ja es consideren fadrí o donzella, sense especificar l'edat. Els oficis només són inscrits quan no es tracta de pagesos. Tret de comptades excepcions sempre consta l'estat civil, i cal destacar la poca presència de solters grans o "concos". Els homes casats els descobrim per la parella, en fer constar a sota "sa muller", la qual perd el cognom. Els viudos/des són anotats minuciosament.

Respecte a la llengua que utilitza és sempre el català, amb molt poques abreviatures que desenvolupem en la transcripció que aportem en apèndix. La varietat de cognoms dels caps de casa s'acosta a la trentena (sense comptar el rector ni el mestre, foranis). Els més corrents són Corbella i Llobet, seguits dels Soler, Martí i Mercè. Menor representació tenen els Barba, Cardona, Cervera, Gassull, Guim, Minguella, Ponts, Roig; i, finalment, amb només una casa els Balcells,

8.- J.M.T. GRAU- V. GUAL- R. PUIG, *Noms i gent de la Conca de Barberà (Limitacions i validesa de les sèries censals modernes)*, Barcelona 1990, p. 98. Aquí trobareu totes les referències bibliogràfiques de J. IGLÉSIES i P. VOLTES.

Bonell, Bosc, Cirera, Ferrer, Figueres, Fontdevila, Gener, Llauradó, Massanes, Novelles, Pont, Rius, Sants, Siscart i Tudó. Si els comparem amb el compliment pasqual del 1708 són una dotzena de patronímics els desapareguts: Batàs, Bertran, Bofarull, Cots, Esteve, Florensa, Forners, Mestres, Olius, Pinyol, Puig i Salat, tot i que alguns queden com a renom de la casa (Florensa). Gairebé els mateixos s'han mantingut: Barba, Cervera, Corbella, Figueres, Gassull, Gener, Guim, Llobet, Martí, Mercè, Minguella, Ponts i Rius. La resta són nous.

El rector que configurà el llistat, Pere Jaume Alió, era molt meticulós. Numerà totes les cases i marcà amb una creueta tots els combregants. Si comparem els tres llistats (1786, 1787 i 1788) notem la rapidesa dels canvis en la societat (naixements, morts, migracions, matrimonis...): el prevere controla perfectament el dinamisme social i la seva fiabilitat és extrema, tret d'alguns petits errors en les edats dels nens i nenes de 7 a 11 anys, en l'estat civil, algun renom que aportem com a nota en l'apèndix.

Crítica al cens de Floridablanca

Comencem pels oficis. La comparació entre les dades dels combregants i les del cens del 1787 no guarden cap concordança. Només coincideixen un prevere i un estudiant. La xifra d'un artesà aportada pel cens és ridícula. El compliment pasqual relaciona un fuster, un sastre, un cirurgià, un sabater, dos moliners, tres teixidors, un mestre de minyons (tots aquests ja documentats el 1708), ferrers, sabaters, metges i boter. Els pastors passen d'un a tres. El rector sembla que és l'únic que compta amb servei domèstic (majordoma i mosso) i només un artesà, el sastre, té un aprenent. Avançant en el temps, el 1797 apareixen a més en les respostes del qüestionari de Godoy un mestre de cases i un manescal.

Passem a analitzar les xifres. Per fer-ho hem confeccionat un quadre comparatiu entre les dades buidades del compliment pasqual i les dades que aporten els censos del 1787 i del 1797, als quals hem restat els menors de 7 anys, per tal de comparar amb igualtat.

Comparació de les dades censals de 1787 i 1797 amb les del compliment pasqual dels mateixos anys, segons sexe i estat civil.

ANY		HOMES				DONES				TOTAL
		Solters	Casats	Vidus	TOTAL	Solters	Casats	Vidus	TOTAL	
1787	CP.	82	79	8	169	65	79	15	159	328
	CENS	20	42	5	67	25	42	10	77	144
1797	CP.	96	87	13	196	79	87	14	180	376
	CENS	23	35	4	62	33	35	7	75	137

En el cens de Floridablanca el frau varia molt segons l'estat civil dels declarats: en els solters l'ocultació arriba al 70%, en els casats entorn el 50% i en els vidus prop el 30%. Amb xifres absolutes es declaren el 30,6% dels solters majors de 7 anys, el 53,16% dels casats i el 65,2% dels vidus. El grup més amagat és el d'homes solters, dels quals se censen només una quarta part (20 de 82). Sembla clar, per tant, que els de Vallfogona interpretaren a l'hora de trametre les dades -i sense creure el que se'ls hi deia a l'edict- que el cens tenia un caràcter militar, i que com menys joves en edat de lleves declaraessin, millor. Deixaren en 3 (!) el nombre de nois de 16 a 25 anys (el 1797 n'annotaren 6).

Si coneixem la realitat poblacional podem remarcar com les xifres són inventades i arrodonides pel qui les confeccionà. A partir dels 20 homes solters, s'hi suma el número 5 per a fer el nombre de dones solteres (25). A partir de 5 viudos (la quarta part dels solters), s'hi suma 5 per a fer les viudes (10). Per a fer els casats i casades -en igual nombre- es dobla el nombre de solters més 2 (42). En total, deu dones més que homes, quan en realitat a Vallfogona el 1787 hi vivien deu homes més que dones. També el 1797 el cens referencia tretze dones més, quan en realitat hi havia setze homes més. Tots dos censos amaguen en especial la població masculina.

El qui donà les dades del 1797 també inventà les xifres de forma barroera. Veiem una coincidència entre el nombre d'homes i dones solters dels diferents grups d'edat⁹: 28-32, 15-19, 6-10: és a dir, quatre noies més que nois. En els viudos el número escollit és el 3: 1-4, 3-3 i 4-7.

De fet, totes les xifres són molt allunyades de la realitat. Mentre segons el cens oficial del 1787 els homes solters representen el 13,9% del total, en la llibreta de combregants són el 25%. La distribució pels tres grups -solters, casats i vidus- que equivalen a grups d'edat, ja que la majoria dels solters tenien menys de 25 anys i els viudos més de 50, mostra segons el compliment pasqual una població jove: 44,8% de solters i 7% de vidus. En canvi, el cens refereix una població envellida: els solters només són el 31,25% del total i els vidus el 10,42%, del tot irreal per al moment demogràfic en què fou fet.

El 1797 la població ha crescut en 48 ànimes de comunió, però segons el global dels censos han augmentat 28 persones i disminuït 7 combregants. La diferència ve donada per la gran disparitat entre els nens menors de 7 anys: passen de 25 a 60 en els deu anys transcorreguts. El rector del 1797 no es preocupa, com l'anterior, de donar unes xifres harmòniques matemàticament, sinó que no veu motiu d'amagar els menors, i declara que més del 30% dels habitants de Vallfogona no arribaven als 7 anys. Segons ell hi havia 110 joves per 35 matrimonis, que dona una

9.- Per a la distribució per edats dels dos censos, us remetem a l'article esmentat a la nota 5.

ràtio de 3,1; mentre que el 1787 el nivell era d'1,4 (59 joves per 42 parelles). Si el 1787 l'ocultació dels nens menors de 7 anys és del 60%, el 1797 la xifra arrodonida de 60 no estaria gaire lluny de la realitat: el 20% dels combregants equivalen a 75. És a dir, qui féu el cens no amagà el nombre de nens donada la seva nul·la transcendència a l'hora dels impostos i llesves militars, i així defraudà encara més en els altres grups d'edat, evitant que el total disminuís de forma exagerada respecte el 1787. Així, només ressenyà el 32% dels solters i el 40% dels casats i vidus. El màxim arriba novament amb els homes solters, per als quals l'ocultació és igual en els dos censos: entorn el 75%. El 1797 augmenta el frau en els adults. La causa seria novament l'ús que es preveia del cens: durant la guerra gran s'havien mobilitzat els homes casats i vidus i s'havien exigit nous impostos sobre la població.

Conclusions

Les llibretes de compliment pasqual o d'ànimes de comunió són un registre de gran valor per a l'estudi de la demografia històrica que no s'ha tingut prou en compte. Són moltes les parròquies que han conservat aquest document, que en algunes abasta llargs períodes. En el present i breu article presentem un exemple de la seva utilització: la comparació amb el cens de Floridablanca que ens ha permès veure el grau exacte de fiabilitat d'aquest cens oficial en el cas d'una població petita d'interior, Vallfogona de Riucorb. Segons el cens, el 1787 comptava amb 169 habitants, segons el llibre parroquial vora els 400, més del 230%! El cas que hem escollit com a exemple ens mostra el poc grau de fiabilitat que els censos oficials de la segona meitat del XVIII tenen a Catalunya, almenys en les petites poblacions, d'una forma irrefutable i concreta, sense els mètodes hipotètics i estadístics utilitzats fins ara. El frau de les autoritats locals sembla respondre a una causa clara: l'ús de les dades per als governants per a la mobilització per al servei militar o la guerra i el repartiment d'impostos. S'amaga el total poblacional, i sobretot s'amaguen els nois en edat militar: només se censen una quarta part dels homes solters. Però cal aportar unes xifres de població en resposta a la demanda estatal, i s'inventen dades més o menys creïbles, amb més o menys dissimulació.

Vallfogona, a la llum dels censos de finals de segle XVIII, era un poble petit, totalment rural, envellit i amb poca població masculina. A la llum del compliment pasqual, era una localitat en ple creixement, tant urbanístic com de veïns, una societat jove i dinàmica, amb molts artesans, on predominava lleugerament la població masculina.

APÈNDIX

Combregants de Vallfogona de l'any 1787

1 – <i>La R[ecto]ria</i>
Lo R[evere]nt Pere Jaume Alió, r[ecto]r
Magdalena Armengol, majordona
Francesc Cardona, mosso	Rosa, sa muller
més un aprenent sastre
Christòphol, minyó de 8 a[ny]s
Rita, minyona de 7 a[ny]s
2 – <i>Lo Castell</i>
Joan Novelles, fusté viudo
Maria Novelles, donsellà
Matheu Novelles, minyó de 10 a[ny]s
Joseph Novelles, minyó de 8 a[ny]s	6 – <i>Casa Llobet, de la font</i>
Joseph Llobet
Maria, sa muller
Pau Llobet, fadrí
Josepha Llobet, donsellà
Antònia Llobet, donsellà
Maria Rosa, minyona de 11 a[ny]s
Theresa, minyona de 9 a[ny]s
3 – <i>Casa Minguella, farré</i>
Geroni Minguella
Maria Rosa, sa muller
Joseph Minguella
Francesca, sa muller
Anton Minguella, fadrí
Magdalena Minguella, donsellà
Isidro, minyó de 7 a[ny]s	7 – <i>Casa Joan Cervera</i>
Joan Cervera
Cecília, sa muller
Joseph, minyó de 7 a[ny]s
4 – <i>Casa Corbella, del pati</i>
Joseph Corbella
Maria, sa muller
Francesch Corbella, fadrí
Maria Corbella, donsellà
Josep Corbella, fadrí	8 – <i>Casa Cervera</i>
Joseph Cervera
Marina, sa muller
Joan Cervera, fadrí
Rosa Cervera, donsellà
Pau, minyó de 12 a[ny]s
5 – <i>Casa Massanés</i>
Vicens Massanés, sastre	9 – <i>Casa Corbella, de la font</i>
Fran[ces]ch Corbella
Mònica, sa muller

Font: Compliment pasqual de Vallfogona de Riucorb 1706-1857. AHCR. Fons Parroquials.
Vallfogona de Riucorb, registre 1358.

- 1 – El 1789 la majordoma és Maria Soler.
- 2 – A Josep Novelles el 1788 se li anota l'edat de 10 anys i el 1789 d'11.
- 3 – Els tres homes, Jeroni, Josep i Antoni, consten el 1788 com a ferrers.
- 5 – Respecte l'aprenent, el 1788 consta solament el nom de pila (Pere), i el 1789 ja no consta. El nen anomenat Cristòfol el 1789 es diu que ja té onze anys.
- 8 – El 1788 Pau ja se'l denomina fadrí.

- 10 – *Casa Florensa*
 Josep Llauradó, cirurgià
 Dorothea , sa muller
 Josep Llauradó, fadri
 Antònia, minyona de 11 a[ny]s
 Rafel, minyó de 8 a[ny]s
- 11 – *Casa Joseph Llobet, de la creu*
 Joseph Llobet
 Margarida, sa muller
 Jordi Llobet
 Marina, sa muller
- 12 – *Casa Corbella, de la creu*
 Josepha Corbella, viuda
 Christòphol Corbella, fadri
- 13 – *Casa Martí, de la font*
 Pau Martí
 Eulàlia, sa muller
 Magí Martí
 Rosa, sa muller
 Fran[ces]ch Martí, fadri
 Bàrbara Corbella, donsellà
 Pau, minyó de 10 a[ny]s
- 14 – *Casa Corbella, molinè*
 Fran[ces]ch Corbella
 Antònia, sa muller
 Maria Barba, donsellà
 Josep, minyó de 11 a[ny]s
- 15 – *Casa Barbarà*
 Fran[cis]co Barbarà
 Maria, sa muller
 Fran[cis]co Barbarà, fadri
 Pere, minyó de 10 a[ny]s
- 16 – *Casa Corbella, de la parra*
 Jaume Corbella
 Emerensiana, sa muller
 Joseph Corbella
 Fran[ces]ca, sa muller
 Fran[ces]ca Corbella, donsellà
 Maria Corbella, donsellà
- 17 – *Casa Magí Fangara*
 Magí Llobet
 Paula, sa muller
- 18 – *Casa Llobet, de la plana*
 Fran[ces]ch Llobet
 Fèlix, sa muller
- 19 – *Casa Barba*
 Miquel Barba
 Maria, sa muller
 Fran[ces]ca Barba, donsellà
 Maria Barba, donsellà
 Joseph, minyó de 11 a[ny]s
- 20 – *Casa Minguella*
 Fran[ces]ch Minguella, viudo
 Anton Minguella, fadri
 Catharina Minguella, donsellà
 Maria Minguella, donsellà

10 – Antònia el 1788 consta com a donzellà.

13 – L'any 1786 en compte de Francesc Martí trobem a Francesc Corbella,
 i el 1788 la Bàrbara Corbella consta com a Bàrbara Martí.

14 – El 1786 en aquesta casa hi treballa un mosso solter.

19 – El 1787 i 1788 el Josep consta amb la mateixa edat.

- 21 – *Casa Rius, texidor*
Joseph Rius
Maria, sa muller
Miquel Rius, fadri
Joán Rius, fadri
Paula Rius, donsellà
- 22 – *Casa Miquel Cardona*
Miquel Cardona
Bàrbara, sa muller
- 23 – *Casa Joan del farré*
Joan Corbella
Rosa, sa muller
- 24 – *Casa Llobet, del sabaté*
Theresa Llobet, viuda
Jaume Llobet
Maria, sa muller
Thomàs Llobet, fadri
Joseph Llobet, fadri
Magí Llobet, fadri
Maria, minyona de 10 a[ny]s
- 25 – *Casa Mercè, de la reixa*
Maria Mercè, vidua
Joan Mercè, fadri
- 26 – *Casa Balsells*
Andreu Balsells
Bàrbara, sa muller
Joan, fadri
Maria Balsells, donsellà
Bàrbara, minyona de 8 a[ny]s
- 27 – *Casa Ramon Solé*
Ramon Solé
Paula, sa muller
- 28 – *Casa Magí Guim*
Maria Guim, viuda
- 29 – *Casa Figueres*
Jordi Figueres, viudo
Fran[ces]ch Guim
Maria, sa muller
Joan Guim, fadri
Maria Guim, donsellà
- 30 – *Casa Joseph Llobet*
Joseph Llobet
Maria, sa muller
- 31 – *Casa Magí Corbella*
Magí Corbella
Elisabeth, sa muller
- 32 – *Casa Llobet, del rosó*
Rosa Llobet, viuda
Magí Llobet
Maria, sa muller
- 33 – *Casa Martí, de la placeta*
Esperança Martí, viuda
Pau Martí
Tecla, sa muller
Maria Martí, donsellà
- 34 – *Casa Corbella, sabaté*

24 – El 1788 la casa es coneix com a Llobet de la reixa.

26 – L'any anterior la Maria apareix com a minyona d'onze anys.

30 – Els anys 1786 i 1788 la casa es coneix com a "Joseph del sabaté".

31 – L'any 1788 la casa s'anomena "Magí del farré".

- Fran[ces]ca Corbella, viuda
Mariano Corbella, fadri
Tecla Corbella, donsella
- 35 – *Casa Tudó*
Joseph Tudó
Magdalena, sa muller
Joseph Tudó, fadri
Thomàs Tudó, fadri
Jaume Tudó, fadri
Fran[cis]co, minyó de 11 a[ny]s
- 36 – *Casa Corbella, de l'hort*
Mònica Corbella, viuda
Pere Corbella, fadri
- 37 – *Casa Corbella, del portal*
Jaume Corbella
Maria, sa muller
Fran[ces]ca Corbella, donsella
Maria, minyona de 11 a[ny]s
Josep, minyó de 8 anys
- 38 – *Casa Llobet, del portal*
Pau Llobet
Rosa, sa muller
Joseph Llobet, fadri
Pau Llobet, fadri
Antònia Llobet, donsella
- 39 – *Casa Martí, de la llosa*
Josep Martí, viudo
Fran[cis]co Martí
Maria, sa muller
Raymunda, minyona de 12 a[ny]s
- 40 – *Casa Pons massart*
Fran[ces]ch Pons
Maria, sa muller
Magí Pons
Margarida, sa muller
Eulàlia Pons, donsella
- 41 – *Casa Corbella, de la placeta*
Joseph Corbella
Maria, sa muller
Magí Corbella, conco
Geroni Corbella, fadri
Theresa, minyona de 9 a[ny]s
- 42 – *Casa Joseph Barba*
Josep Barba
Eulàlia, sa muller
Joan Barba
Sabina, sa muller
- 43 – *Casa Martí, de la roca*
Magí Martí
Magdalena, sa muller
Sebastià Martí, fadri
Rosa Martí, donsella
Teresa Martí, donsella
- 44 – *Casa Martí, del racó*
Jaume Martí
Rosa, sa muller
- 45 – *Casa Pons, del racó*
Fran[ces]ch Pons
Fran[ces]ca, sa muller
Jordi Pons, fadri
Fran[ces]ca, minyona de 7 a[ny]s

35 – L'any següent el minyó consta com a fadri.

37 – El 1786 la Francesca té onze anys, sa germana Maria repeteix l'edat d'onze anys el 1788.

39 – El 1788 la noia és considerada com a donzella (tindria 13 anys).

42 – El 1786 i 1788 Joan Barba figura com a fadri i Sabina com a donzella.

45 – El prenom del cap de casa els anys 1786 i 1788 és Joan i no Francesc.

- 46 – *Casa Solé, de la capella*
 Fran[ces]ch Solé
 Magdalena, sa muller
- 47 – *Casa Pons, de la capella*
 Pau Pons
 Maria Àngela, sa muller
 Joseph Pons
 Fran[ces]ca, sa muller
 Anton Pons, fadri
 Josep, minyó de 8 a[ny]s
 Lo Bergadà
- 48 – *Casa Gassull, de l'hospital*
 Fran[ces]ch Gassull, texidor
 Maria Àngela, sa muller
 Magí Gassull, fadri
 Maria Gassull, donsellà
 Theresa Gassull, donsellà
- 49 – *Casa Gassull, texidor*
 Joseph Gassull, viudo
 Fran[cis]co Gassull, fadri
 Bàrbara Gassull, donsellà
 Josepha Gassull, donsellà
 Geroni, minyó de 12 a[ny]s
- 50 – *Casa Corbella, del racó*
 Miquel Corbella
 Coloma, sa muller
 Fran[cis]co Corbella, fadri
 Seraphina Corbella, donsellà
 Fran[ces]ca Corbella, donsellà
- 51 – *Casa del boté*
 Salvadó Llobet
 Fran[ces]ca, sa muller
 Maria, minyona de 10 a[ny]s
- 52 – *Casa Corbella, del Pere*
 Bàrbara Corbella, viuda
- 53 – *Casa Barba, del tarala*
 Magdalena Barba, viuda
 Bonaventura Barba
 Fran[ces]ca, sa muller
- 54 – *Casa Solé, del castell*
 Ramon Solé, viudo
 Hiacinto Solé
 Tecla, sa muller
- 55 – *Casa Solé, del forn*
 Joseph Solé
 Maria Theresa, sa muller
- 56 – *Casa Fontdevila*
 Joan Fontdevila, pastó
 Maria, sa muller
 Pere Joan Fontdevila, fadri
 Maria Fontdevila, donsellà
 Matheu, minyó de 9 anys
- 57 – *Casa Mercè, pastó*
 Joseph Mercè
 Rosa, sa muller
 Gabriel Mercè, fadri
 Fran[ces]ca Mercè, donsellà
 Victòria, minyona de 12 a[ny]s

47 – Els anys anterior i posterior l'ofici de "lo Bergadà" és el de sastre.

51 – El 1786 el cap de casa és Salvador Soler i el 1788 Salvador Soler Llobet.

53 – El 1788 la casa s'anomena Barba de mitja vila.

56 – El Mateu l'any 1788 consta clarament amb l'edat de 7 anys.

57 – La Victòria el 1788 ja és considerada com a donzella.

- 58 – *Casa Jané*
 Joseph Jané
 Theresa, sa muller
 Anton Jané
 Theresa, sa muller
 Maria Rosa Jané, donsellà
 Antònia Jané, donsellà
 Cecília Jané, donsellà
- 59 – *Casa Llobet, del forn*
 Rosa Llobet, viuda
 Narcís Llobet
 Maria, sa muller
 Magí Llobet, fadri
 Joseph Llobet, fadri
 Jordi, minyó de 11 anys
 Ramon, minyó de 8 anys
- 60 – *Casa Guim, del forn*
 Joseph Guim, viudo
 Jaume Joan Guim, viudo
 Joseph Guim, fadri
 Maria Antònia Guim, donsellà
- 61 – *Casa Royg*
 Joseph Royg
 Eulàlia, sa muller
 Joseph Royg
 Theresa, sa muller
 Ramon Royg, fadri
 Josepha Martí, donsellà
 Antònia Martí, donsellà
- 62 – *Casa Mercè, del forn*
 Coloma Mercè, viuda
 Magí Mercè, fadri
 Fran[ces]ca Mercè, donsellà
 Theresa, minyona de 7 a[ny]s
- 63 – *Casa Corbella, del Phelip*
 Joseph Corbella
 Maria, sa muller
 Miquel Corbella
 Antònia, sa muller
 Joseph, minyó de 10 anys
- 64 – *Casa Corbella, de la plaça*
 Ramon Llobet
 Eulàlia, sa muller
- 65 – *Casa Ramon Cardona*
 Ramon Cardona
 Maria, sa muller
- 66 – *Casa Cardona, viuda*
 Lo mestre
 més Joseph, sastre
- 67 – *Casa Cirera*
 Fran[cis]co Cirera, fadri
 Antònia Cirera, donsellà
- 68 – *Casa Bosch*
 Joseph Bosch
 Fran[ces]ca, sa muller
 Antònia, minyona de 10 a[ny]s

61 – El 1788 desapareix el matrimoni format per Josep Roig i Teresa.

63 – El 1786 el xiquet (Josep) rebaixa l'edat a 7 anys.

65 – El 1786 la casa és coneguda com a Cardona pastor.

66 – El 1788 el mestre de minyons habita a casa Fangara. Josep, sastre el 1788, figura com a fadri.

68 – El 1786 Antònia consta sols amb 8 anys.

69 – *Casa Joan Cardona*
Theresa Corbella, viuda
Joan Cardona
Marina, sa muller
Maria Paula Cardona, donsellà

70 – *Casa Llobet, de la plaça*
Isidro Llobet
Antònia, sa muller
Domingo Llobet, fadri
Fran[cis]co Llobet, fadri
Maria, minyona de 10 anys

71 – *Casa Farré*
Magdalena Farré, viuda

72 – *Casa Pont*
Miquel Pont, fadri

73 – *Casa Martí, de les voltes*
Joseph Martí
Manuela, sa muller
Joan Llobet, mosso
Maria Martí, donsellà

74 – *Casa Sants*
Ramon Sants, pastor
Elena, sa muller

75 – *Casa Royg*
Christòphol Royg
Margarida, sa muller
Maria Royg, donsellà
Joseph, minyó de 12 a[ny]s
Antònia, minyona de 8 a[ny]s

76 – *Casa Mercè, del pou*
Bernat Mercè
Theresa, sa muller
Magí Mercè
Bàrbara, sa muller

77 – *Casa Mercè, del portal*
Ramon Mercè
Maria, sa muller
Joseph Mercè, fadri
Maria Mercè, donsellà
Matheu, minyó de 10 a[ny]s

78 – *Casa Solé, del Querri*
Fran[cis]co Solé
Anna Maria, sa muller
Fran[ces]ch Solé
Catharina, sa muller
Jaume Solé, fadri
Agustí, Solé, fadri
Maria Solé, donsellà

79 – *Casa D[octo]r Sicart*
M[isse]r Anton Sicart, metge
S[enyo]ra Maria, sa muller
M[isse]r Joseph Sicart, metge
S[senyora] Fran[ces]ca, sa muller
M[isse]r Anton Sicart, metge
Anton Sicart, estudiant

80 – *Casa Fangara*
Maria Llobet, viuda
Magí Llobet, fadri
Joseph, minyó de 10 a[ny]s

69 – El 1786 a la Maria Paula Cardona se li assignen 11 anys.

70 – Maria el 1786 figura amb l'edat de 7 anys.

79 – El 1786 i 1788 el penúltim Anton Sicart rep el nom de Tomàs.

I el darrer Anton el 1786 té el qualificatiu de llicenciat en lloc d'estudiant.

80 – L'any 1786 la casa es denomina Llobet Fangara.

81 –*Lo molí de Dalt*

Onofre Solé
Maria, sa muller
Joan Pau Solé
Antònia, sa muller
Joseph Solé, fadri
Maria Solé, donsella
Bàrbara Solé, donsella

82 –*Lo molí de la Cadena*

Matheu Bonell, moliner
Magdalena, sa muller
Pere Joan Bonell
Rosa, sa muller
Joseph, minyó de 9 anys